

Poetes *del pel* Cabanyal

Lola Serón # Yolanda
Vicente López # Empar
Gualberto # Nati Ca-
na Àngel # Marià #
J. H. Gato #

Maota Soldevilla # Rosi
Artur Gallego #
Carles Enguix # ... i
una veintena de
veïns més ... #

Encarna Sant-
Celoni # Alfons
Navarret # Enri-
que Falcón # Vi-
cent Penya # Manel
Rodríguez-Castelló #
Pedro Montealegre #
Antoni Ferrer # Josep
Mir # Antoni Prats #
Joan Jordà i Sanchis #
Joan Navarro # Josep

Manuel Esteve #
Isidre Martínez
Marzo # Begonya
Pozo # Josep Ri-
bera # Julia López de
Briñas Zarapico #
Josep Ballester # Ma-
nel Alonso # Lluís Al-
pera # Tono Fornes #
Maria Fullana # Be-
gonya Mezquita #

SALVEM EL CABANYAL

C/ San Pere, 89 baix
46011 València

www.cabanyal.com
plataforma@cabanyal.com

TROBADA D'ESCRIPTORES PEL CABANYAL
El compromís de l'escriptor

València,
del 4 al 6 de maig de 2007

poetes *del* cabanyal

Lola Serón # Yo-
landa Vicente Ló-
pez # Empar Gual-
berto # Nati
Cana Ángel
Marià #
J. H. Gato

Maota Soldevilla
Rosi # Artur Ga-
llego # Carles En-
guix # ... i
una veinte-
na més de
veïns ... #

poesía a pie de calle

CABANYAL BARRIO (*)

L'home sord atén
Tus calles, llenas de vida secreta,

com si sentís
un canari engaviat que es mou incansable

tus calles rojas del calor, tan negras de tristeza,
tus calles anguladas, sudorosas bajo
los yugos del destino
guardan el sabor de una historia cantarina,
su violenta belleza.

(Jo acarone el gat que entretanca els ulls
i romp la seua soledat)

Tus casas saben a membrillo, a mermelada calien-
te, se agrietan
graciosas y sencillas como los habitantes de antaño

(*) *Esta composición es un “cadáver exquisito”, es decir, un poema colectivo escrito –a veinte manos– por una veintena de vecinos/as del Cabanyal que se encontraron con Enrique Falcón en abril de 2007*

tus casas
subtils, delicades, angoixades,
compañeras luminosas para el cobijo de nuestros
 compañeros
se miran tras las ventanas
y ya no son la ciudad.

Huelen a mar, vivas como recién nacidas, tus casas
sabias de vivencia
comen la arena de la humanidad

repletas de mierda de perros,
rojas al calor,
fuertes al espíritu de quienes las pisaron

(atapeïts –ells– en la nostra memòria)

al dulce canto de los pájaros
las casas de mi barrio, tradicionales,
son vida, record, afectes
susurros de una vida secreta:

Apenas recién nacidas

tus casas esperan al mar.

LOS HUESOS SON EL HUMO

del alma que guardan
el silencio del secreto de las calles y el miedo
La amenaza traspasó desde hace años
la frontera de la seguridad en este pueblo

Tus casas guardan el sabor de historia cantarina
de agresiva belleza y de sentimientos

Los vecinos somos la fuerza
el corazón, la verdad y la razón

Nos juntamos con un toque de teléfono Y en las
[calles suenan
las paellas, los peroles y cacharros

Y nuestras voces gritan
NO PASARÁN !!

 Lola Serón

EN LOS OJOS SABIOS

despierta una primavera sincera,
en el rostro secreto
se desvela una canción...

En los labios turgentes
palabras quieren cascabelear,
en la mente viajera,
se constelan sueños...

En las manos abigarradas
pinceladas perezosas quieren llover
en el alma frágil,
se acunan los vientos...

En la sombra de la oscuridad
se asoma un esqueje de espliego...

 Yolanda Vicente López

DÈRIES

Pardalets, vaques,
sorolls estridents,
melodies diverses.
Promeses, cites,
discussions, crits,
mentides, acords,
i més i més...
fins a l'infinit!
Interrupcions:
espectacles, xarrades,
debats, taller de teatre.
Eclosió total,
sicòsi col.lectiva.
I a la mà,
com un ós de peluix.
Telèfon amic,
que trenques la meua solitud.
Què difícil es fa
el silenci ara.

 Empar Gualberto

POEMA DE MAR

M'agradaria que
en obrir l'aixeta
per ella brollara
aigua de mar.
I que ma casa
s'omplira d'ella
i ofegara la maldat
del tauró i la malla
que a colps de força i tralla
fereixen la vida
que tant he estimat.

M'agradaria que
en obrir la finestra
el sol s'hi colara,
huracanat,
maldant
per besar l'estança
on jeu el somni
de lluita i treball
d'aquells que seieren
en fermes esculleres
abraçant la mar.

*"I si tot això no passàs
mai més podria
els meus ulls alçar
per cercar-te a la platja
on et vaig desar"*

M'agradaria que
l'horitzó llunyà i salat
m'entregara el vaixell
plorós i desesperat,
d'entre el temporal
I que tornara a port
orgullós, confiat,
assossegat,
cobert d'esperança
i de vida
i de pau.

Tot això m'agradaria...

*"I si tot això no passàs,
reclame de la gavina
un niu vora la mar
on entre coralls i estrelles
els meus somnis ancorar"*

 Carles Enguix

VI TRISTES edificios alzándose
donde antes hubiera alegres casas
cuyas paredes derrumbadas fueran
por la destructora mano aniquiladora.
Vi vidas enteras destruídas;
lágrimas desconsoladas derramadas
por una ancianidad que ve morir
su juventud y vejez al instante.
Vi cuán lejos quedaba mi dulce infancia,
corazones desolados y marchitos
como flores en la cruel estación.
Despierto al fin del terrible sueño
y vuelve a mi la paz y la calma
al contemplar que no ocurrió lo temido.
¡No quieras destruir mano aniquiladora!;
si triste final el de quien deje su vida
tras las ruinas amadas que su hogar fueran,
no menos triste para el ser incapaz de amar
aunque tal vez sólo sea por un día
a lo que tiempo atrás fuera su hogar.

 Nati Cana Ángel

SEMPRE VAIG TENIR

Sempre vaig tenir el desig de ser

una muda veu que es perd
entre els crits de la gentada

Una uno entre mil més
coronades per l'escuma

Gra de sorra en una platja llunyana

mai trepitjada

 Marià

EL CABANYAL VIVE

El mar nos regaló una tierra
Para asiento de pescadores
Una playa para disfrute
De veraneantes y nativos
Poco a poco esta tierra poblada
Por artesanos vinculados al mar
Mecánicos rederos y calafates
El conjunto tomó el nombre de Cabanyal
Resistió la guerra con sus bombardeos
Tanto aéreos como marítimos
El abandono por parte de la administración
La riada de hace cincuenta años
Hoy después de todos estos avatares
Con la excusa de la prolongación de una avenida

[Blasco Ibáñez

Nos quieren desahuciar de nuestros hogares
En el afán lucrativo de los constructores
Luchamos por conservar nuestros hogares
Nuestras tradiciones y edificios emblemáticos
Como la Lonja de Pescadores, la Casa dels Bous y
Todo el conjunto marinero que nos identifica y
Nos da fuerza para resistir

 J.H. Gato

CUANDO PIENSO en mi barrio
Los ojos se me tiñen de azul
Los labios me saben a sal
Y mis narices se abren para que salga el mar.

Cuando abro la ventana de mi casa del Cabanyal
Tengo miedo de convertirme en una estatua de sal.

 Maota Soldevilla

PRIMAVERA EN TRÁNSITO, corazón
en injusta espera

mientras,
silencio:

sólo el silencio estridente de tu canción muda.

Siempre tuve deseos de ser
cometa, perfume, pájaro,
palabra, molino, abanico,

brisa

... aire.

Tus casas, vivas como recién nacido,
sabias como viejas.

 Rosi

NO SABÍEM QUI ERA

era un germà
avançava esforçat
les mans a la butxaca
el vent gelat, tossut...
Conscient de si mateix
orfe de tot, entropessà
la ma sorgida del no res
va sostenir-lo i era
d'amic la ma, germà.

Una iaia prenyada de vellesa
emmudia paraules i records,
fins els seus somnis
mancats de so somniava
ja res buscava oïda
i el temps s'eternitzava.
Fou el grinyol de vella engrunsadora
o el perllongat silenci de la casa
el cas es que una veu propera i confiada
travessant les escltxes de la porta
la cridà pel seu nom
i era amiga la veu, germà, de la veïna.

Tot un poble confinat al desert
ben lluny de l'oceà que abans els bressolava
contant velles històries d'un temps que fou feliç
entonant les cançons del seu país perdut
Es pensaven aïllats
submergits per l'oblit.
Mes dels seus ulls brollà un esclafit d'estels
en sentir retornar, multiplicats pels vents
càntics en mil accents
n'eren pobles veïns, pobles amics, d'arreu
n'eren pobles, germà.

Nosaltres un grapat
d'éssers humans en lluita
fent-nos costat, convocant
l'esperança en trobar-nos cada dia
-estem tots, tot va bé-
tirant del carro vell
de nostra humil història amenaçada.
Abrasem els amics que trobem al camí
ens saluden veïns asseguts al portal
parim fills que se saben germans
d'allò viu que respecta lo viu
i esperem confiats la mar al teu mirar

 Artur Gallego

SIEMPRE TUVE DESEOS DE SER

árbol,

dar frutos y sombra,

madera para viga:

leña para calentar

 Gato

COM T'HO EXPLICARIA

Com t'ho explicaria jo?
El meu carrer és
Llarg, ample, sorollós.
El meu carrer és,
Com t'ho podria dir?
Un carrer de veritat.

El meu veïnat és
Escàs, senzill, modest.
El meu veïnat es,
Com t'ho podria dir?
Un autèntic veïnat.

La meua casa és
Vella, tranquil·la, cansada,
La meua casa és
Com t'ho podria dir?
Una veritable llar.

Les meues esperances són
Antigues, noves, sense edat.
Les meues esperances són

Com t'ho podria dir?
Bosc de rabioses espases,
Deu mil punyals afillats,
Per destrossar les cuirasses
Dels renegats

 Marià

poetes *pel* cabanyal

Encarna
Sant -Celoni
Alfons Na-
varret # En-
rique Falcón #
Vicent Peña #
Manel Rodríguez-
Castelló # Pedro
Montealegre # An-
toni Ferrer # Josep
Mir # Antoni Prats
Joan Jordà i San-
chis # Joan Nava-
rro # Josep Manuel

Esteve # Isi-
dre Martí-
nez Marzo #
Begonya Po-
zo # Josep
Ribera # Julia Ló-
pez de Briñas Za-
rapico # Josep Ba-
llester # Manel
Alonso # Lluís Al-
pera # Tono Fornes
Maria Fullana #
Begonya Mezquita
#

trobada d'escriptors pel cabanyal

HI HA UNA CÒRPORA TEUA.

Una només.

Però hi ha tantes veus com estrelles.

Abans hi havia estrelles,
hi haurà estrelles després,
en un temps sense pluja i sense noms.
I en un sol firmament.

Hi ha una còrpora teua.
Una només.
Però hi ha tantes estrelles
com somnis convocats en una sola història.

 Antoni Prats

EL POBLE

El poble és una ampla llar
que mai no tanca les portes.
S'escampa en ventall de cases
que s'obrin d'endins a fora
i mostren la faç de l'aire
que alena dins del seu si.
Cos viu, bastit dia a dia
amb pedres, fang i anhels d'anys
obrats amb teixit d'encaix.
Cossiols de flors planten cara
i enramen color i flaire
al blanc d'antic uniforme.
Cobreix el cóp amb teulada
que tapa, però no amaga.
Té pati on marca els límits
per poder jugar a casa.
Té alçat sempre el finestral
per on arriben les brises
i l'ull abeura horitzons
on mai no acaben les fites.

A peu pla s'ix al carrer
i la paraula parada
abraça amb un "bon dia!"
que diu que un és junt amb altres,
i és molts que senten com un.
És mà que, balba, espera;
és cor que, ardent, es desborda.
És vell que ensenya el solc,
és jove que aprén camins.
Es comparteix l'alegria,
es commou en el condol,
es treballa per fer festa,
i es viu per ser, volent fer.
Plaça que acull sol i núvols,
silenci i veus que fan música,
noms muts que parlen absències,
nafres que es curen amb tacte,
parets que, juntes, recolzen...
El poble és una ampla llar
que mai no tanca les portes!

 Joan Jordà i Sanchis

ATÉN,

Mira de tancar amb pany i clau
les portes que volen trencar
els que desitgen veure morta
la nostra llotja a la mar:
coda i exordi de l'Horta.

 Encarna Sant-Celoni

DES D'AQUEST MÓN a l'altre món només
un sol gest us separa que subjuga.
Aleshores sabeu millor qui sou.
Desgraciat d'aquell que perd l'herència

per un pacte envilit de malvestat.
Tot pesa tant, i tant d'horror us sobta
que ni la vostra burla no se'n surt.
Sense pena ni glòria vau nàixer

com naix al sol la flama de l'esglai,
com s'apaga la cendra de les ires.
Veu que clama al desert, de quina nit

t'assetja la tenebra sense fons?
El més pobre entre els pobres sap per què
no s'expia l'oprobri d'un canalla.

 Isidre Martínez Marzo

CRISANTEMS BLANCS

Das war der Tag der weißen Chrysanthemen

Rainer Maria Rilke

Un gerro de crisantems blancs. El record lleuger de les veus adormides sota els pètals. L'eco rebotant a l'habitable de plom. L'eco del dolor a l'espai del dolor. L'herba tremola a les praderies d'Oranienburg. Dues anelles de plata pengen de la catenària. Els dofins solquen les planícies líquides. Què som quan deixem de ser? Un tramvia xerrica quan gira prop de Hackescher Markt. Una llum freda es desploma al terra de la cambra i dibuixa ombres de branques, espectres de fulles que respiren, el fulgor d'un estel que ja no existeix.

Llampec de magnòlia a l'hora del crepuscle. Aigües vegetals. L'amor a l'ombria del jardí. Els pous encesos de les mirades. Carícies i saliva. Territori sedós del desig. On ets? El riu torna a l'ullal i refà el camí originari. El fum dels cossos insomnes. Camps de cendres. Sachsenhausen sota la neu. Què serem si deixem de ser? Pols de tundra? Estigma de safrà? La perla blava al fons del buit.

 Joan Navarro

MUNTANYA ASSOLADA

Erosionada, la pell.
Ara són pols i cendra
la roca, el penyal i la carrasquera,
com el meu desig.
Crosta marcida per la destralt del temps.

Sóc ple de fullaraca
i germina la vellúria.
Podré reposar els ulls
sota una serralada amiga
sense consciència ni inquietud.

Ací hi havia un bosc
i una abismal carena;
ara, un roure vell.
No supura la ferida.
La nit tot ho devora.

I demà,
no hi haurà demà.

 Josep Ballester

ET DEMANE si paga la pena hipotecar a llarg termini el somni dels teus ulls, ¿de debò s'ha d'hipotecar un gra de sorra que el vent dels dies fa viatjar a la bastida dels teus projectes de tanca publicitària? Finançar un rovell nou per a les monedes que canvien és tan erroni com escriure la llarga cronologia del malson de l'espera. Som propietaris de cada segon viscut i també de la deixadesa de no haver viscut per incertesa o dubte. Som propietaris de lleus parèntesis de cinc minuts de goig i del record que se'n genera. No cal cercar-nos en els falsos annals de la història; allò que fem, sense premeditació, sense retorns balders, és un moviment que es lliura de l'eix oscil·lant de la roda i cerca espirals cada cop més obertes i entranyables. L'avenç és una lluita ferotge contra les busques que volen invertir el seu gir als rellotges llargs de l'existència.

No paga la pena hipotecar els somnis, és millor somiar sense hipoteques, fer del temps present la cuirassa exacta que malda per protegir-nos dels voltors que volen desestructurar-nos l'ànima.

 Josep Manuel Esteve

HO VOLDRÀS TOT

i no ho has d'haver;
si de cas el somni
d'una aura
en la humitat dels llavis.
I em dic; em cride.

 Josep Mir

S'OU SILENT UN GEMEC sobre les valls
on les veus oblidades de la història
desfermen la consciència, a cops d'estralls,
d'uns marrecs adormits, sense memòria.

Sabiem que la ignota piuladissa
del vent en la volada dels àlbers,
després d'apaivagar la cremadissa,
era el lament profund dels esbarzers,

que degotaven tota l'enyorança
d'un paradís d'estanys sense misèria,
enllà on la sang ofega la recança

d'un temps perdut; però ens resta la matèria,
punyent al fons dels mots, com una llança,
per fer mudar el dol en esperança.

 Josep Ribera

PRESENCIA

Ese lugar y el momento,
sin coordenadas.
Queda el susurro en la voz,
el aliento de la tarde,
la calidez en el vacío.
Un retazo de futuro
de un remoto incierto.

 Julia López de Briñas

RAN DE TERRA

El pitjor és allò que hom oblida.

Enrique M. Piera

Una almosta de fang vam preservar
del país de cada exili. Nus terrissaires
removien la secreta llum de l'àmfora.
Una pluja lenta percuí
els tambors de l'aire
amb els seus arpegis de plata,
els líquens pintaven ocre als boscos,
respiraven els bedolls des del centre
de la seua transparència.
Uns cudols de la vora del riu,
una almosta de paraules,
abraçada als roures la nostra fraternitat
sense esperança.
Per un enyor que dúiem enganxat
als ulls d'argila i sarment,
d'oli i d'espart, de fusta i sègol,
de pedra. De terra i de pedra.
La clau rovellada obrí el xerric del temps
rere les portes i les finestres
que somiaven l'avenir esbatanàrem.

Quin desgavell d'asfalt i de sirenes
ens havia privat del tacte, quanta confusió ofegava
[el mot

i la mirada; quins murs d'oblit
grimpava la tenacitat de la memòria!
Exiliats del país, exiliats de la terra.
En l'opaca permanència del plàstic,
en nínxols de ciment
construïts per a l'insomni del plutoni,
sumant dígit en una glopada d'abismes,
en la pressa suïcida dels rellotges, entre asfalts
de pena negra.

Vaig tornar a l'aire, lliure,
a la llum incandescent de primeres matèries;
vam tornar a les mans,
als cabells d'arrels de l'estimada.

Resistents.
Fins que el lament dels protozous
vam saber irrevocable.

 Manel Rodríguez-Castelló

AHORA VAS A HABLAR. Ahora encenderás las
luces de la casa.
Conminarás la luz con vuelo de polilla, y dirás
háblame. Yo hablaré. Yo.
Polilla. Yo. Duración del vuelo, olor delicioso de un
ala quemada.
Se llama ciudad. Yo me llamo ala. Te llamas ciudad.
De limo. De líquido
similar a la lágrima. Sí. Yo. Hablaré con el agua que
ojos depositan.
Hablaré con sangre de menstruación, de costra. Sí.
Tú. Hablarás. No.
Yo no hablaré. Negaré lo que has dicho. Ala.
Lágrima. Noche. Casa
–de muchacho– tú, casa de puta crucificada a la
nieve, puto dormido
en la abscisa de la balanza: un fiel (dinero), fiel
–es– (poder), un fiel
(yo tengo) ¿Ves? La ternura es tener. Yo me llamo
Tengo.
Tú te llamas Hambre. Tengo. Hambre. Una sed es
lucha
y un poema es beber. Muchachito dominado por la
masa y la duda.

Estos muchachitos son todos mi casa. Soy con ellos
 Beber
Pongo fin a la luz ¿Es la sombra ceguera? Lucha,
 revolución,
proletarios de la belleza y las fábricas de muerte.
 Fábrica. Muerte
Sanar es ceguera. Ahora vas a hablar. Pronunciarás
 Pedro
por no decir fábrica. Nombre de quién, las luces, las
 luces.
Horror. Electricidad. La ternura es lo ígneo comiéndose
 una casa.
Qué país no es casa. Vuelo de polilla dispuesta a
 estrellarse
contra la ampolleta caliente. Vuelo. Huir. Casa.
 Caliente.
Negaré lo que has dicho. Hablar. Ceguera. Tú te llamas
 Hablar.

 Pedro Montealegre

TODOS VOSOTROS

Para ser la mano y la protesta
que combaten con pan la bruma en un cuchillo.

Para transformar el miedo largo que nos sitia
y decir que no hay victoria
ni en los perros del amo ni en su caza del hombre.

Porque van a mirarnos los hijos del tiempo
altamente en su grito hermano decisivo
cuando estalla con la siembra su asirse a la
[esperanza.

Porque la vida, pese a todo, importa y con ella
[resistimos,
así puedas tú abrirme y escucharme:
que aquí se te invita a levantarte.

Por detrás del precipicio,
clarear urgente el canto de la espiga
desde el suelo que sois todos vosotros.

 Enrique Falcón

UTOPIA

Hi ha un estatus social
i un vell sistema
dels quals se'ns fa feixuc
poder eixir,
i en els quals és tan senzill
fossilitzar-se.

El que hauria
de comptar, però, és
la utopia de creure
sense reserves
en l'equitat
de la gent i tots els pobles.

I és que, en aquests temps
que encara corren,
les velles jerarquies
encara pesen
com una fèrria llosa
que ens paralitza.

 Vicent Penya

LES GRANOTES

Guaites, les granotes roges
a frec frec
de terra malva i rosa
no venen altures,
no es baraten per un xec,
reguen el seu hort hortet
marinades pel vent,
el cor vermell de canyamel,
vela latina d'esquena a ponent,
–no passaran
els picapedrers de guant blanc
deixant el seu rastre pudent
de corb disfressat de gavina–
les granotes guaites,
que són i seran
marineres del Cabanyal.

 Maria Fullana

PAIDEIA

*Nothing will change them
Not let they change you.*

Robert Graves

No és prudent canviar a estes altures,

deixar de voler que siga un ou el món
per beure-se'l d'un glop. Enumerar les corbes
a la Vall de Gallinera, rumb a òrbites
buides de mil ponts, fartant-se de cireres
i d'errors. No és prudent deixar de tèmer
el fibló de milana de la por
i el feixuc monoteïsmes dels diners.

Ara i per sempre subornables als besos i a la llum

de setembre prop del mar
només, ja és tard per desaprendre, amic,
que cada desamor és un intent d'assassinat,
i al trinquet de les hores —*ferèix!*,

ferèix, figura!— la partida s'acaba , però a cor

i a contracor si cal ens cal jugar-la.

No és prudent deixar d'analitzar, pedants i crítics,

l'homèric art de les postes de sol a voramar
ni oblidar que cada dia, en qualsevol carrer,

una sola mirada pot salvar-nos.

No és prudent deixar d'esborronar-se d'alegria
en veure't en els ulls de l'estimada

que mira a través teu on no hi haurà ningú
i pasta un pa tendre per tu, i aprens del rent,
de fényer, d'aigua tèbia, i aprens de nou
—oh meravella!— que mai no has entés res.

 Tono Fornes

LA PLATJA DEL CABANYAL I DE LA MALVA-ROSA

A la memòria del meu pare

Endolcida l'ànima per una forta sentor de mar
conversàvem peripatètics vora la platja
al llarg de la fina arena del Cabanyal
i de la Malva-rosa.

El pare, patró sense vaixell, fitava l'horitzó
àvid i trèmul d'aventures i d'aigües profundes.
Et dibuixava amb ulls de falcó mapes imaginaris
i estenia mil mocadors de colors davant teu.
Ufanosos trepitjàvem els crestallets de sol
i els espillets de sorra que s'enganxaven damunt
les teues sabates de xarol.

Sense adonar-se'n, el pare t'anava cisellant
aquell perfil de nou Ulisses que aviat
escamparia el vol talment una au migratòria.
A les vesprades, amb el vent joganer del garbí,
saltàvem a la corda i berenàvem amb llepolia
la darrera mona de Pasqua.

La mare, mig lligada al fil d'un gran catxerulo,

aixecava una aurèola de fabulació
entre la colla de manyacos i adolescents platgers.
La vida, *o tempora*, esdevenia una enorme poma
ensucrada, enmig de l'inacabable rapte d'Europa.

 Lluís Alpera

EL VÀTER DE BESLAN

*Putin digué que trobaria els terroristes,
encara que s'amagaren al vàter. Crec que
confongué el vàter amb un col·legi.*

Mare de Beslan.

Ma mare, amb la saviesa del anys,
sempre em deia que havia de tancar la porta del
[vàter
i, és clar, també hi havia de trucar abans
[d'obrir-me pas
al món misteriós dels sabons, el cotó-en-pèl i els
[perfums.
Un món aquell contradictori, viu, idíl·lic,
que feia pudor a roses...
Crec que de menuda no entenia ben bé les normes,
però les complia.
I ara, que sóc gran, continue sense entendre
per què hi ha gent que no truca a la porta abans
[d'entrar;
o per què hi ha gent que no tanca la porta
i deixa que s'escampe l'olor a merda.

 Begonya Pozo

UN INSTANT

S'estén el temps sobre les pedres
com una sargantana àvida
de les filagarses tèbies del sol.
Destorbada pels torsimanys dels cudols
cerca fugissera amagatalls d'oblit
entre els carrers estrets, torturats, de la jueria.
És aquest el barri on habita la desmemòria;
només uns noms, uns fets tatuats sobre ceràmica
servixen com a recordatori de la ira sanguinària
boja i cruel de la massa fanàtica que obligà
el poble elegit per Iavé
a emprendre el camí amarg de l'exili.
Trau el cap, guaita amb precaució estudiada
i torna solitari el temps a escalfar els seus secrets
[damunt les pedres.

 Manel Alonso i Català

NO DISTINGEIXES EL CANT

Mai no acaben d'emigrar–
les tristeses dures en la pedra
d'unes cases, invàlides de viure.
Respiràvem lentament el seu petroli
en lentes explosions que s'enduien
aquell gastat dia, insolent de màscares
que reflectien candorosament contorns
al capot ondulat d'un vell John Deere,
en el temps abatut per alguna occida absència.
Llavors ens endinsàrem a the tides restaurant,
per demanar on començava aquell rastre
tristíssim, o el significat potser de les paraules.
Però quines paraules poden significar la devastació
d'una badia on el mar desesperava el rom ert, la
[mateixa
soledat de sempre. O un ocell retardat que volava,
impunement, la memòria.

 Alfons Navarret

CALIGAVERT OCULI MEI

A tall d'espirtual negre

Els teus ulls, els teus ulls de mirada perduda.
Els teus alts finestrals de llum adolorida.
Els teus focs de ponent des de l'est crudelíssim,
des de Nova Orleans i des de Babilònia.
Els teus ulls de gasela decidida i trencada,
com de gata gasela decidida a les ungles.

Què farem sense tu, sense tu i sense i sense?
Què farem de les nits de xarpellera i cendra?
Què farem del boirim fluvial de les llàgrimes?
Què farem, què faràs, què farem dels diumenges
en blanc de cotó-en-pèl i swing del Mississipi?
Què farem de la veu enforcada en els salzes?

Què no dius i què dius, i quins blues en la teua
solitud d'estatura, negritud de jaquida?
Què farem dels teus atris, de les teues columnes,
de les teues donzelles a fuet esculpides?
Què farem de la teua paüra desvetlada?

Què farem dels xicots que et pegaven pedrades,
què del cobejament que et linxava la dansa?
Què farem dels vigies que et vetlaven les portes?

Què haurem fet del vi noble trascolat pels
[prostíbuls,
què dels teus canelobres malmesos per les timbes?
Què haurem fet del pa amb oli desgrunat per les
[taules,
què dels teus penetrals follats a ferradura?
Què haurem fet del teu nom acaçat per canilles,
què de tu, què de tot, què haurem fet de la música?

 Antoni Ferrer

CAMINS SENSE FITA

Seure al costat de la finestra
i omplir-se de sol. Diumenge
d'hores mortes, d'ecos remots
de l'alfabet que vaig aprendre.
Ara visc a la ciutat i els dies
perden el nom, es destinyen
com fotos antigues. Capgirat, el temps
ha sargit una capa de llautó
al marge dels camins sense fita. Finalment
sé dir casa i animals, conills,
fang a les ungles, sol esbatanat,
greix i benzina al corral.
Sé dir i dic carrer, perfums del raval
com una dona que hi camina
amb roba negra, davantal de diumenge,
somriures que han restat ancorats
per sempre i a la vora
dels meus records, els que dic ara i ara
renaixen, estranya memòria al costat
de la finestra, estirada al llit
sóc la filla per qui ressonen ecos de diumenge:
temps de roba negra, aigua a la sèquia, claror,

el tractor que agrana la terra, uns peus descalços
que volen, la primavera que m'alimenta, set de
[llum

com el túnel per on viatja
cada record il·luminat avui de sobte
al sol del diumenge, camins sense fita
al costat de la finestra.

 Begonya Mezquita

